

Serafiina, löytökoira Espanjasta

Avasin aurinkoisena aamuna terassin oven Espanjassa.

Siinä se makasi. Pihassa banaanipuun alla nukkui pieni karvaton koira. Tai oli sillä pääläella karvatupsu, muuten se oli kaikkialta melkein kalju. Sillä oli töpöhäntä, mikä merkitsi sitä, että se oli ollut jonkun koira, ja paikallisen tavan mukaan häntä oli vastasyntyneenä leikattu.

Arvasin, että koira oli koditon ja sairas. Ainakin sairas.

Koira oli pakko saada hoitoon. Eläinlääkäri empi sen hoitoon ottamista, sillä monissa eteläisissä maissa kulkukoirat voivat kantaa erilaisia sairauksia. Eläinlääkäri määräsi koiralle kuitenkin lääkkeitä. Ne laitettiin ruokakuppiin pehmeän ruoan sekaan.

Karvattomalle tupsupäälle annettiin nimeksi Serafiina, ja se kävi joka ilta syömässä terassilla.

Se katsoi jo hetken silmiin kosteilla suurilla, ruskeilla silmillään. Ovi pidettiin kuitenkin kiinni, vain lasin läpi katseltiin. Se alkoi olla tuttu eikä enää kavahtanut katselijoita.

Kun lääkkeiden aloittamisesta oli kulunut vain viikko, koiran turkki alkoi kasvaa! Ihon peitteeksi alkoi nousta ruskeaa, pehmeän näköistä, kihartuvaa karvaa.

Karva kasvoi, ja pian koira kesyyntyi niin paljon, että voitiin mennä jo varovasti hiipien ja hiljaa jutellen terassille, kun se tuli ilta-aterialle.

Yhtenä iltana laitettiin hansikkaat käteen, pitkähihainen pusero ylle ja pikku koira saatiin kiinni. Serafiina rimpuili kuin henkensä hädässä, raapi, vinkui ja huusi, mutta koira kiikutettiin tarmokkaasti yläkerran suihkuun. Tytöt sulki oven, ja Serafiina vangittiin suihkun alle.

Serafiina-rukka oli kauhuissaan. Mistäpä se tiesi, että sitä hoidettiin eikä sitä yritetty hukuttaa, kuten se varmaankin luuli. Lopulta ovi avattiin, ja pakoon juoksi puhdas ja tuoksuva uusi olento. Kaikki ovet oli suljettu, se ei pääsisi karkuun enää.

Suihkutuksen palkaksi Serafiina sai makkaran. Se oli järkytyksestä niin uupunut, että makkaran sai jäädä. Lopulta se vaipui sohvan alle ja nukahti. Tytöt katselivat hiljaa suloista uutta lemmikkiään. Muutto Espanjaan ja uuteen kouluun oli jännittänyt, mutta Serafiina helpotti, ja nyt uusi koti tuntui ihan mukavalta.

Nyt Serafiina pääsi kunnolla eläinlääkäriin. Eläinlääkäri päätteli, että koira oli vähän yli vuoden ikäinen ja oikein terve nyt, kun madot oli häädetty. Serafiinalle ostettiin valjaat, ja se tottui pian kulkemaan narun päässä.

Muutaman kuukauden kuluttua tuo koiratyttö luotti perheeseensä ja näytti olevan hyvin kiitollinen. Serafiina istui usein hiljaa ja tapitti uutta perhettään suurilla, kosteilla silmillään. Serafiina oppi kaiken, mitä sille lempeästi opetettiin. Sille puheltiin koko ajan ja osoitettiin, miten kodissa eletään ja ollaan. Sitä ei koskaan komenneltu. Ei tarvinnut. Oli ostettu oma peti, niin iso pehmeä pesä, että se mahtui paitsi käärölle, myös pitkälleen silloin, kun uni oli syvää ja piti ojentaa kypälät suoriksi. Se rakastui pesäänsä heti. Pesä asetettiin sohvan nurkkaan lattialle, mistä se näki koko huoneen, saattoi vartioida ja seurata, mitä huoneessa tapahtui. Niin koirat tekevät. Ne haluavat nähdä ympärilleen, ne tahtovat vahtia.

Serafiinan mielipaikaksi tuli terassi, josta se näki ohikulkijat ja muuta talon liikennettä. Naapurit tulivat katsomaan ja ihastelemaan sitä. Se heilutti töpöhäntäänsä ja oli ystävällinen, muttei liehitellyt ketään.

Kahta asiaa Serafiina pelkäsi. Kovat paukahdukset, kuten vaikka kiven putoaminen, tuolin kolahtaminen tai muu äkkinäinen ääni, olivat Serafiinasta kamalia.

Lisäksi Serafiina pelkäsi harjoja tai pitkävartisia keppejä. Lattiaa ei voitu pestä pitkävartisella mopilla, koska Serafiina lymysi piiloon sänkyjen alle tai minne kauimmas pääsi. Sitä ei kuitenkaan suljettu toiseen huoneeseen, koska pitihän sen nähdä, ettei moppi ollut ollenkaan vaarallinen eikä kukaan ollut lyömässä sillä Serafiinaa.

Yksi asia tuntui hassulta: Serafiina rakasti autoilua, vaikka luultavasti se ei ollut autossa paljon ollut, tuskinpa ollenkaan. Vaikka kukapa tietää. Kun se otettiin kauppareissulle mukaan, se tarkkaili terhakkaana ikkunasta ja haukkui ylpeästi kaikki kadulla näkemänsä koirat.

Serafiinalla oli nyt turvallinen koti, sillä oli oma pesä ja oma lauma, pienet ja isot ihmiset, jotka antoivat sille ruokaa ja juomaa ja pitivät siitä huolta.